

[Povl Brøndsted]

børn eller man uddanner dem til at undervise voksne. Der er overordentlig mange aspekter i hele spørgsmålet om, hvad det egentlig er, man uddanner undervisere til.

Derfor synes jeg, det er rart, at det her pointeres, at det er voksenundervisning, man ønsker at give på andre vilkår, end man har gjort hidtil i de tilbud, der har været.

Jeg holder nu meget af modulmuligheden. Jeg har ikke mange betænkeligheder ved den. Jeg synes, at det, at man kan tilvælge sig en uddannelse i det tempo, man ønsker og kan bruge tid og ressourcer af økonomisk art til det, er et virkelig godt tilbud. Moduluddannelsesstilbud kunne vi måske have brug for i mange andre former for højere og videregående uddannelser, hvor der i modulerne også tages hensyn til, at der er en form for praktik og en form for teori, man kan vælge, hvorigennem man kan styrke sin uddannelse sammen og bygge den op.

Jeg synes, ideen er rigtig, og jeg synes ikke, vi på nogen måde må lade betænkeligheder og risikomomenter være hæmmende for, at denne linje prøves og følges her for eventuelt på mange andre områder i vor børne- og ungdoms-, men især i vor voksenuddannelse at kunne slå hårdere og bedre igennem.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

For at der ikke skal være tvivl om det, jeg sagde, vil jeg sige, at jeg også havde mange gode ting at sige om modulundervisning, hr. Povl Brøndsted. Men det, jeg bare gjorde opmærksom på, var, at man stadig væk skal kunne planlægge i længere undervisningsforløb. F.eks. er det jo meget vigtigt med hensyn til grundlæggende dansk, at man er i stand til at planlægge f.eks. et halvt eller et helt år frem i tiden. Derfor skal vi være opmærksomme på, at denne modulundervisning skal sammensættes på en sådan måde, at vi ikke forhindrer udviklingen af længerevarende undervisningsforløb. Det var min betænkelighed.

Behnke (FP):

Danmark er jo det land i verden, der har den største gæld til udlandet målt pr. indbygger. Gælden kan kun betales tilbage ved, at vi øger vores produktion og eksport, og i en sådan situation gælder det jo om at anvende de skatteop-

krævede kroner bedst muligt. Der opkræves ganske vist for mange skattekroner, men det lader vi ligge i denne omgang.

Hovedmålet må være, at de penge, som f.eks. afsættes til uddannelsesformål, bruges med den største fornuft, og da vi ikke har råd til at realisere alle vore ønsker, ja, så må der vælges. Det gælder også på uddannelsesområdet.

Ærligt talt: Hvad er der størst samfundsnytte og samfundsfremtid i, at udanne en 17-årig til en dygtig eksportmedarbejder eller at efterudanne en 48-årig?

Politisk er det altid lettest enten at afholde sig fra at foretage sådanne valg eller at give penge til begge dele.

Vi Fremskridtsfolk har imidlertid tilstrækkeligt politisk mod til at foretage valget og dermed sige nej til nogle af de krav, folk og organisationer finder på. Vi siger nej til at bruge penge på voksenuddannelse og ja til at prioritere den opvoksende generation af uddannelseshungrende.

Spørgsmålet er jo, om der så overhovedet er behov for dette forslag, ud over at det tjener det formål at opfylde ministerens personlige ambitioner om at få flere dele af den såkaldte 10-punkts-plan gennemført. Ifølge fru Britta Schall Holberg fra Venstre er der ikke noget behov. Hun sagde således under behandlingen af lovforslaget om betalt frihed til uddannelse den 17. marts 1988 i Folketingstidende 1987-88 (1. samling) sp. 8558:

»Jeg ser heller ikke, at der er sagligt belæg for den« – altså voksen-BFU – »når der er så stor søgning til alle de former for uddannelse uden for arbejdstiden, som der er i dag.«

Nu mener Venstre åbenbart, at der er et behov, og nu støtter man forslaget om, at voksne, arbejdsdygtige folk skal spille tid og penge på de såkaldte uddannelser, som der lægges op til i dette forslag.

Når jeg siger spild af tid, skyldes det, at ministeren jo ikke lægger skjul på, at der i uddannelserne skal være almen dannelse og samfundsfag og ikke kun undervisning i de konkrete færdigheder, som et job kan fordre. Der frådses med de begrænsede midler, og man holder folk for nar, når man sætter voksne mennesker på skolebænken for at lære samfundsfag, naturgeografi, problemstillinger fra naturen, miljøet sat ind i samfundsmæssig og historisk sammenhæng – fag, der på pædagogisk kaldes